

Máhr Gábor
(Budapest, 1969): költő.

MÁHR GÁBOR

„sziklát másztam”

nem foglak kétszer megszeretni,
s ha már egyszer szerettelek,
nem foglak ismét szeretni,
hacsak te nem akarsz szeretni,
egy csöppnyi szerelmeskedéstől ájulnék,
a ruhád nem tengerkék, hanem lila,
és én nem vagyok olyan ostoba,
hogy akkor is szeresselek, ha te nem kéred,
jó volt veled szép vidéken,
a táj bealkonyult, mint az én vidékem,
milyen messze innen a sár kilincse,
egyszer elmentem érted a Deák-térre,
betértünk egy eszpresszóba,
néztelek, mint egy csepp dióda,
cigány tájon nem élek,
csak a lélek tart össze veled,
józan nem lehetek melletted,
de félek, mint macskától az egér,
s most itt te vagy a macska,
hogy rámdobod az elfogatóhálót,
de önként, mégsem parancsra,
innen bárhova vihetsz,
van tűzifa bőven,
én a szellemedben égtem el,
te a gáztűhelyen,
learányolunk itten,
egészben,
feljön pizsamaborunk,
megvívjuk a háborúnk?
Köd lettem reggel,
roppant nagy ködzengés
meghívlak egy paradicsomitalra,
elment a macska, sajnos te mentél el,
s oly fiatal voltál,
alig húszéves,
nincs kávé, nincs energiaital,
igyunk vizet, arra ihletünk,
meg a felsózott sóderra,
kié e kilépő belépő ital,
te is megiszod a söröcskédet,
megeszed a Pizza no-Hut,
de csak már pizsamában
iszol és már imbolyogsz,
le kellene fektetni téged,
én szívesen lefektetnélek,
csak az a bajom, hogy én már régen nem élek,
te még élsz, negyvenkettő ha vagy,
és kis rókalyukadba bemászol,
és eldicsekedsz vele,
hogy néked egy régen élt férfi udvarolgat,
milyen elmenni a halálba, mint anyukámnak,
milyen lesz neked elhagyni a gyöngytyúkokat,
selymes szájad oál a halálnak
az elrejtett gépfegyver előkerül,
és intesz a halálnak: tudom, hogy rajtad nem fog fegyver,
de én nem tudom hogyan, valahogyan
„Sortűz egy fekete bivalyért”,
azt a filmet szeretném megnézni,
aztán meg engem nem viszel el idejekorán,
én sziklát másztam, hát én vagyok szikár,
kilencven fölött vihetsz, de csak egészségesen,
mint aki csak bóbiskol.

volt egy nagy temetés

volt egy nagy temetés, madárkarú sírok
már várták a meghalni akarókat,
szedték őket apró darabokra,
egyedül én sírok, vagy még ti is sírtok?
Kit siratok magam, annak örvelezek,
én vagyok bezárult macskaköpnögye,
én vagyok az élő utolsó mosolygás és szösz szösszenete.
Nem él az élet, legföljebb mit kitermelsz.
Ott állsz a futószalag mellett, és kilenctől egyig
gyártod a minigyerekeidet, a Fa Jankó áruházláncot,
a frissen kész káposztaaréseseiteket,
és nem gondoltok arra, csak ennyit élveztél,
most lehúzóds a redőnyt, mert kell pihenni is,
pihenés az életem fele, írás a negyede,
és még az unalom, de tudok akarni,
bármilyen borzasztó, fáradt vagyok
és nem érdekel semmi, mézbe ragadt hangya
s az utánfutója, meg mit hátán cipelt,
egy kisebb zsák rózsza, ha a mézből kiszáll,
majd ő osztogatja különleges nőknak,
Tündér Ilonának, felszívom életem mindig az
evésből, ahol te beragadsz, lerágnak még téged,
vödör hamu maradsz, s hogy istenítetted a rákokat,
hogy rámászik a testedre, és végez veled,
pálmaházban írtam, nem akartam hinni,
nem is hittem, ittam egy kicsit ezután.

aranyóra

én a lábam alatt annyit könyöklök,
feleannyi esőt kell átszállósni,
a vezércselnek meg bedőltem,
de még ki tudunk kászálódni,

nem kell egymás iránt áskálódni,
nem erről szól szeretett életünk,
azt az édesanyát nagyon szeretni,
mert eltalálták, három hónapja van,
tekeredő kis csiga a hajában,
Röjtökmuzsajról jöttem az anyámmal,
ami egy Istenkereső hely volt,
hol voltunk az anyámmal először,
ez volt az első dokumentációm róla:

EDESANYÁM

GYERE HAZA

SZERETLEK

evvel vártam, mert én ezt éreztem,
mert ennyit jelentett, sőt még ennél többet,
de hát mért ne látogassa másik fiát vidéken,
akkor még járt-kelt, nem volt Parkinson-kóros.
És sejtette ő, hogy ilyen hamar meghal,
jó, nem hamar, hetvenhét évesen,
görgetem, forгатom, pelenkát ráadom,
ordít, ezért kár volt, két perc volt, csak két perc,
és még találgattuk, mibe fog meghalni,
mikor az Isten hasított húsából,
kap-e vérmérgezést? Kórházba utaltuk,
csak azt nem sejtettük, harmadnapra elhal,
mint Krisztus feltámadt, de ő most Krisztushoz
költözött, menekülő üszög lett bordás ágyáról,
hol ő volt egyedül az izomkollosszus,
hogy még ruhát sem adtak rá, aztán csak hogy
eltakarja melleit, már nem volt a hátán,
és beesett a célegyenesbe,
és ment az elíziumi mezőkre,
ez a hetedik elíziumi csoda,
mindenre emlékszem, mi közös volt köztünk,
szimbiózisban mégsem halok itt meg,
ad hoc intézlek, nem török üveget,
nem vágom fel a te ereidet,
úgyis csak akkor folya ki a véred,
biztos, ha én öltelek volna meg,
most is szünet nélkül rád gondolok,
úgy félek, még magamon vágok,
de ez valóság, vagy csak kitaláltam
egy rémmesét az anyukámról bátran,
mert mi van már abban a hullában, elégetendő,
csak az aranyórát vedd ki a zsebedből,
s akaszd fel egy fára.